

เรื่องที่ไม่รู้ไม่ได้เกี่ยวกับการหาย

การหายเป็นปฏิกิริยาอย่างหนึ่งของร่างกายที่เกิดขึ้นอัตโนมัติ เมื่อรู้สึกว่าพักผ่อนน้อยหรือร่างกายได้รับออกซิเจนไม่เพียงพอ (ร่างกายมีก้าชкар์บอนไดออกไซด์อยู่ในกระแสเลือดมากเกินไป) สมองจึงส่งการให้หายเพื่อให้ร่างกายปรับตัว การหายทำให้เราสูดอากาศเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง รวมถึงการหายใจออก ร่างกายก็จะได้กำจัดก้าชкар์บอนไดออกไซด์ด้วยนั่นเอง

การหายเป็นสัญญาณบอกโกรคได้ อย่าเพิ่งตกใจคิดว่าหายบุบจะเกิดโกรคบื้น จริง ๆ แล้ว การหายเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ แต่ในที่นี้หมายถึงกรณีที่เราหายบ่อยหรือมากเกินกว่าปกติ อาจบอกว่าเราเริ่มมีปัญหาเรื่องสุขภาพได้ เช่น ปัญหานี้ในเรื่องการนอน ปัญหาเกี่ยวกับหัวใจ รวมถึงปัญหาเกี่ยวกับสมองด้วย

การหายติดต่อกันได้ จะสังเกตได้ว่าทุกครั้งที่เราเห็นคนอื่นหาย เราจะหายตามทันที หรือคนอื่นเห็นเราหาย ก็จะหายตามเราเหมือนกัน ข้อสงสัยนี้ไม่ได้เป็นเรื่องที่คิดไปเอง เพราะมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ในต่างประเทศมีการทดสอบสมมติฐานนี้ด้วยการเปิดวิดีโອคนหายให้ดู พบว่าประมาณ 50% ของคนดูเริ่มหายตาม การหายตามกันแบบนี้ยังสามารถเกิดขึ้นได้กับลิงชิมแปนซี ลิงบานูน และลิงกังกือกด้วย

หากจะอธิบายสาเหตุที่หายตามกัน ก็คงอธิบายได้ว่ามันเป็นปรากฏการณ์ทางจิตวิทยา เรียกว่า พฤติกรรมเลียนแบบเพื่อแสดงการมีอารมณ์ร่วมกับผู้อื่น ซึ่งยังรวมถึงอาการอื่น ๆ เช่น หัวเราะตามคนอื่น ร้องไห้ตามคนอื่น ยิ่งสนิทยิ่งหายตามได้ง่าย อีกประเด็นที่น่าสนใจคือความสัมพันธ์ของคนที่เริ่มหายมีผลต่อความไวในการหายของคนอื่นด้วย พุดง่าย ๆ คือ ยิ่งสนิท เช่น เพื่อนหรือคนในครอบครัว จะยิ่งหายตามได้ง่าย กว่าคนแปลกหน้า

ลองสังเกตตัวเองกับเพื่อน ๆ เพื่อนหาวปูบ ไม่เกิน ๒ วินาที เรากล่าวตาม แต่สำหรับคนแปลกหน้า แม้จะหาตามเหมือนกันแต่ใช้เวลานานกว่า

เด็กทารกในครรภ์หากได้แม้จะยังไม่ลืมตาดูโลก เด็กทารกหาเป็นตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ ก่อนหน้านี้ มีคนเคยเสนอไว้ว่าทารกนั้นหาเป็นจริง ๆ แต่กลับมีคนโตแย้งว่าเป็นแค่การอ้าปากมากกว่า แต่ในภายหลังมี นักวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์จากกล้อง ๔ มิติที่ได้ถ่ายไว้ว่าเข้าสามารถแยกแยะได้ว่าเด็กกำลังอ้าปากเฉย ๆ หรือ กำลังหาอยู่ ดังนั้น ถึงนี่จึงยืนยันได้ว่าเด็กทารกในครรภ์นั้นหาเป็นจริง ๆ

อย่างไรก็ตามเด็กทารกในครรภ์ไม่ได้นำเพราะร่วงนอนเหมือนพวกรา แต่การหาจะเกี่ยวข้องกับการ เติบโตของสมอง และยังเชื่อว่าเป็นอาการของเด็กสุขภาพดีอีกด้วย

คนเราหานานเฉลี่ย ๖ วินาที ระยะเวลาในการหาแต่ละครั้งจะมากกว่า ๓ วินาที แต่ละคนจะหาสั้นยาว ไม่เท่ากัน แต่โดยเฉลี่ยจะอยู่ที่ประมาณ ๖ วินาที จึงสรุปได้ว่าการหาเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ อาจเกิดได้ หลายสาเหตุ เช่น เห็นอยู่ นอนไม่หลับ นอนไม่พอ กินอาหารประเภทแป้งมากเกินไป ฯลฯ การหาไม่มี อันตรายใด ๆ ไม่ต้องไปอันหนา แต่ถ้าอย่างรุ้งสีกสดชื่นให้ดื่มน้ำมาก ๆ อย่าไปอยู่ในที่แออัด และพักผ่อนให้เพียงพอ จะช่วยให้หาน้อยลง

ดัดแปลงจาก “เรื่องที่ไม่รู้ไม่ได้เกี่ยวกับการหา?” เข้าถึงได้จาก <http://www.dek-d.com/education/33719/> สืบค้นเมื่อ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗.